

משנה - חגיגה

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

הכל חגיגין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על פתפיו של אביו ולעלות מירושלים לחר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחז בידו של אביו ולעלות מירושלים לחר הבית, שנאמר

פרק א - משנה ב

בית שמאי אומרים, הראיה שתי כסף, וחגיגה מעה כסף. ובית הלל אומרים, הראיה מעה כסף, וחגיגה שתי כסף:

פרק א - משנה ג

עולות במועד באות מן החליו, והשלמים מן המעשר. יום טוב ראשון של פסח, בית שמאי אומרים, מן החליו, ובית הלל אומרים, מן המעשר:

פרק א - משנה ד

ישׂראל יוצאין ידי חובתן בנדרים ונדבות {י} ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזה ושוק, אבל לא בעופות ולא במנחות:

פרק א - משנה ה

מי שיש לו אוכלים {יא} מרבים ונכסים מעטים, מביא שלמים מרבים ועולות {יג} מעטות. נכסים מרבים ואוכלין מעטין, מביא עולות מרבות ושלמים מעטין. זה נזה מעט, על זה נאמר, מעה כסף ושתי כסף. זה נזה מרבים, על זה נאמר (דברים ט) איש כמתנת ידו כברכת יי אלהיך אשר נתן:

פרק א - משנה ו

מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג, חוגג את כל הרגל {טו} ויום טוב האחרון {יז} של חג. עבר הרגל ולא חג, אינו חייב באחריותו. על זה נאמר (קהלת א) מענות לא יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להמנות:

פרק א - משנה ז

רבי שמעון בן מנסיא אומר, איזהו מענות {יט} שאינו יכול לתקן, זה הבא על הערונה והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגונב וגוזל, יכול הוא להחזירו ויתקן. רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מענות אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתענות, ואיזה, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה:

פרק א - משנה ח

התר נדרים פורחין באויר, ואין להם על מה שיסמכו. הלכות שבת, חגיגות והמעילות, הרי הם פהררים התלויין בשערה, שהן מקרא מעט והלכות מרביות. הדינין {כג} והעבודות {כד}, הטהרות {כה} והטמאות {כו} ועריות {כז}, יש להן על מה שיסמכו. הן הן גופי תורה:

פרק ב

פרק ב - משנה א

אין דורשין בעריות בשלשה [א]. ולא במעשה בראשית בשנים. ולא במרובה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתכל בארבעה דברים, ראוי לו כאילו לא בא לעולם, מה למעלה, מה למטה, מה לפניו, ומה לאחור. וכל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם:

פרק ב - משנה ב

יוסי בן יועזר אומר שלא לסמוך, יוסי בן יוחנן אומר לסמוך. יהושע בן פרחיה אומר שלא לסמוך, נתאי הארכלי אומר לסמוך. יהודה בן טבאי אומר שלא לסמוך, שמעון בן שטח אומר לסמוך. שמעיה אומר לסמוך. אבטליון אומר שלא לסמוך. הלל ומנחם לא נחלקו. יצא מנחם, נכנס שמאי. שמאי אומר שלא לסמוך, הלל אומר לסמוך. הראשונים היו נשיאים, ושניים להם אב בית דין [ג]:

פרק ב - משנה ג

בית שמאי אומרים, מביאין שלמים ואין סומכין עליהם, אבל לא עולות. ובית הלל אומרים, מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהם:

פרק ב - משנה ד

עצרת שחל להיות בערב שבת, בית שמאי אומרים, יום טוב אחר השבת. ובית הלל אומרים, אין יום טוב אחר השבת. ומודים שאם חל להיות בשבת, שיום טוב אחר השבת [ו]. ואין פהו גדול מתלבש בכליו, ומתירין בהספד ובתענית, שלא לקיים דברי האומרין עצרת אחר השבת:

פרק ב - משנה ה

נוטליו לידים לחליו [ט] ולמעשר ולתרומה. ולקדש, מטביליו. ולחטאת,
אם נטמאו ידיו, נטמא גופו:

פרק ב - משנה ו

הטובל לחליו והחזק לחליו, אסור למעשר. טבל למעשר והחזק למעשר,
אסור לתרומה. טבל לתרומה, והחזק לתרומה, אסור לקדש. טבל לקדש,
והחזק לקדש, אסור לחטאת. טבל לחמור, מתר לקל. טבל ולא החזק,
כאלו לא טבל: [י]

פרק ב - משנה ז

בגדי עם הארץ מדרס לפרושין. בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה. בגדי
אוכלי תרומה מדרס לקדש. בגדי קדש מדרס לחטאת. יוסף בן יועזר היה
חסיד שבכהנה, והיתה מטפחתו מדרס לקדש. יוחנן בן גדגדא היה אוכל
על טהרת הקדש כל ימיו, והיתה מטפחתו מדרס לחטאת:

פרק ג

פרק ג - משנה א

חומר בקדש מבתרומה, שמטבילין פלים בתוך פלים לתרומה, אבל לא לקדש. אחרים ותוך ובית הצביטה בתרומה, אבל לא בקדש. הנושא את המדרס נושא את התרומה, אבל לא את הקדש. בגדי אוכלי תרומה, מדרס לקדש. לא כמדת הקדש [א] מדת התרומה, שבקדש מתיר [ב] ומגב ומטביל ואחר כך קושר, ובתרומה קושר [ג] ואחר כך מטביל:

פרק ג - משנה ב

פלים הנגמרין בטרה, צריכין טבילה [ה] לקדש, אבל לא לתרומה. הכלי מצרף מה שבתוכו לקדש, אבל לא לתרומה. הרביעי בקדש פסול, והשלישי בתרומה. ובתרומה, אם נטמאת אחת מידי, חברתה טהורה. ובקדש, מטביל שתיהן, שהיד [ז] מטמא את חברתה בקדש, אבל לא בתרומה:

פרק ג - משנה ג

אוכלין אכלים נגובין בידיים מסאבות בתרומה, אבל לא בקדש. האונן ומחסר כפורים צריכין טבילה לקדש, אבל לא לתרומה:

פרק ג - משנה ד

חומר בתרומה, שביהודה נאמנים [יא] על טהרת יין ושמן כל ימות השנה, ובשעת הגתות והבדים אף על התרומה. עברו הגתות והבדים והביאו לו חבית של יין של תרומה, לא יקבלנה ממנו, אבל מניחה לגת הבאה. ואם אמר לו, הפרשתי לתוכה רביעית קדש, נאמן. פדי יין וכדי שמן המדמעות, נאמנין עליהם בשעת הגתות והבדים, וקדם לגתות שבעים

יום:

פרק ג - משנה ה

מן המודיעית ולפנים {יח} {יט}, נאמנין על כלי חרס {כ}. מן המודיעית ולחוץ {כא}, אין נאמנים. כיצד, הקדר שֶהוא מוכר הקדרות, נכנס לפנים מן המודיעית, הוא הקדר והו הקדרות והו הלוקחים, נאמן. יצא, אינו נאמן:

פרק ג - משנה ו

הגבאין שנכנסו לתוך הבית, וכן הגנבים שהחזירו את הכלים, נאמנין {כב} לומר, לא נגענו. ובירושלים נאמנין על הקדש, ובשעת הרגל אף על התרומה:

פרק ג - משנה ז

הפותח את חביתו, והמתחיל בעסתו על גב הרגל, רבי יהודה אומר, יגמר. וחכמים אומרים, לא יגמר. משעבר הרגל, היו מעבירין על טהרת עזרה. עבר הרגל ביום ששי, לא היו מעבירין, מפני כבוד השבת. רבי יהודה אומר, אף לא ביום חמישי, שאין הכהנים פנויין:

פרק ג - משנה ח

כיצד מעבירים על טהרת עזרה. מטבילין את הכלים שהיו במקדש,

וְאוֹמְרִין לָהֶם, הִזְהָרוּ שְׁלֹא תִגְעוּ בְשִׁלְחָן וּבַמְנוּחָה {כז} וּתְטַמְאוּהוּ {כח}. כָּל
הַפְּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, יֵשׁ לָהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלִישִׁים, שָׂאֵם נְטִמְאוּ הָרֵאשׁוֹנִים,
יָבִיאוּ שְׁנַיִם תַּחְתֵּיהֶן. כָּל הַפְּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, טְעוּנִין טְבִילָה, חוּץ
מִמִּזְבַּח הַזָּהָב וּמִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת, מִפְּנֵי שֶׁהוּן פְּקָרְקַע, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּן מְצַפִּין: